

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Athanasio Presbytero. 81.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

το βλάστησαν τῆς πονηρίας ὑπὸ τοῦ
ἐμὲ κληθῆναι. ποιῶν δὲ τὸν λόγον. εἰ τοί-
νυν μὴ βέλαι σῶσαι σαυτὸν. τί καὶ ἐτέ-
ροισι λυμῆνῃ; τί καὶ ταῖς ἄλλων πημα-
σίας ἕλκεῖς ὅτι τὴν ἀθλίαν σαυτὲ κε-
φαλὴν ταῖς χρεμετισσῶσαι ἑπηρμίας
μὴ ἀσασφάζων, ἕως ἂν αὐτῶν ἀμεί-
ξῃς τὰ σῶματα, ἀλλ' ἄδειαι αὐταῖς
διδύς ὀρμῶν ὅποι βέλονται. ἀσασεί-
ραζε τοίω αὐτάς, ἵνα μὴ τῶναντία
τῶν νικητῶν ὑπομείνης. ὡς γὰρ
οὐκ εἶνοι φοβηθέντες τὰ ῥήματα, εἶχ ὑ-
πέμειναι τῶν ἀπὸ τῶν πραγμάτων
πρωϊσίων. ἔτα χηρὸν τῆς ἀπὸ τῶν ῥη-
μάτων καταφρονῶν ἀπειλῆς, τὴν
ἀπὸ τῶν πραγμάτων ὑποστήσῃ
κόλασιν.

Αθανασία πρεσβυτέρου. πα.

Ἐπειδὴ τὸς ταῖς θεασίας ὑποφαί-
νονται, καὶ τὸ γράμμα εἰς τὸ πνεῦμα
μεταρρυθμίζοντας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀγ-
πασαίμενος, καὶ τοι πολὺ ἀκίς ἀφέλι-
μά πνα τοῖς ἀκροατοῖσι λέγοντας
αὐτὰ τὰ ἀράγματα ἐρμηνεύθη αἰ σοὶ
ἀπαρῶς παρεχόμενος καὶ πρεβεβάλ-
λα δι' ἡν αἰτίαν ὁ λε. πρεβ. καὶ ὁ γρηγο-
ρήνης, οἷτε τὰ ἄλλα νοσοῦντες ἀκίσι
νοσήματα, ἀπείρηθῃσαν τῶν ἱερῶν πε-
ριβόλων, ἐβλάστησαν μὴ σιγήσαι. ἔτε
καὶ ῥαδίον, ἔτε εἰ ῥαδίον ἦν, ἔ-
πρεπε τὰ τῆς φύσεως ἐκπομπεύ-
ειν μυστήρια. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δευτέ-
ροισι ἐξεβιάσθη με γράμμασιν, ὡς ἂν
οἷός ᾧ, συναγαγόμενος φράσαι. ἔπει-
δὴ γὰρ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν τῶν
ἀνδρῶν σεμνότητα, καὶ ἀπὸ τῶν τῶν
γυναϊκῶν πμην, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀράγ-
μα, οὐσιότητος γὰρ τὸ τοῖς τὸ πνεῦ, καὶ
πρὸς γυναῖκα εἰ καθαρισμῶ ἀκαθαρ-
σίας ἀπὸ τῆς ἐκ εἰσελεύσει. πολλοὶ δὲ εἰ
ἀφ' ἐρωήσεως καὶ καθαροῦ ὀρθῶς ταῖς
γυναῖξιν, ἢ καὶ ἐγκόσις τυγχάνουσαις,
δι' οἷσπον καὶ ἀκολασίαν, μάλλον δὲ
μαρίαν, ὀμιλῶσι, καὶ κείναι οὐκ οἶδ' ὅ-
πως ἀνέχονται. καὶ τοι τῶν ἀλόγων
ζῶων μετὰ τῶν σίλλητων εἰς κοινωνίαν
μὴ ἀπαντήσαντων. διὸ καὶ θηλυτέραν φασ.

ricitor, vt ne alij quoque in improbitatis voraginem abs te coniciantur. Quocirca si tuæ ipse salutis consulere reculas, quid aliis etiam labem & exitium affers? quid aliorum etiam cruciatus in miserum tuum caput trahis: dum hinnientes cupiditates non tantisper restringis, quoad earum ora cruentaris, verum iis, quo velint, impetum faciendi potestatem facis. Has itaque restringe atque coërce: ne alioqui contra, ac Niniuitis, tibi accidat: vt enim illi ver-
bis perterrefacti, re ipsa supplicium mini-
mè sustinuerunt: sic tu quoque verborum minas nihili pendens, re ipsa pœnam subibis.

1on. 3.

Athanasio Presbytero. 81.

Quoniam eos, qui mysticos sensus indicant, literamque in Spiritum commutant, etiam si vitia quædam auditoribus dicant, nescio quæ de causa reprehendes, res ipsas tibi explicari obnixis precibus à me contendisti, illudque propoluisti, quidnam causæ sit, quam obrem leprosus, lemi-
nisque profluuiio laborans, alii que item qui morbis minimè voluntariis tenebantur, sacrosancto templi ambitu prohibebatur, silentio quidem lubenter vterer. Nam nec facile est, nec si facile esset, conueniret naturæ arcana diuulgare. Quoniam autè iterum iam per literas vim mihi attulisti, quò breuissimè potero istud expediam. Quandoquidem enim, tum ob virorum honestatem & grauitatem, tum ob mulierum honorem, tum ob rem ipsam (sanctitatem enim res hæc redolet) lege cautum erat ne vir ad vxorem suam, quo tempore
ab impuritate sua se repurgabat, ingrederetur: multi autem cum vxoribus, dum in menstruo sunt, aut sese perpurgant, aut etiam prægnantes sunt, libidinis cæstro vel potius furore perciti congregiuntur, atque illæ nescio quoniam pacto id ferunt (quamuis animates rationis expertes post conceptum ad venereum congressum minimè occurrant. Qua etiam ratione non-

Leuit. 15.
C 22.
Num. 5.

Leuit. 20

nullis placet, fœminam ἡλυτέρα dictam esse, habita comparatione cum fœminis animantibus: propterea quod hæc ob generis duntaxat propagationem coitum admittant, mulieres autem fortasse ob salacitatem & impudicitiam, tametsi alioqui muliebris libido atque appetentia extinguat. Natura enim vel in effingendo atque efformando fœcu recens nato, vel in corporis purgatione occupatur) portò fœpenuero contingebar, ut viri semen cum impuro mulieris femine permixtum, corpus haud purum ac probè temperatum, verùm variis ac multiplicibus morbis obnoxium effingeret. his malis ut occurreret Legislatores, eos, qui ex huiusmodi concubitu nati essent, à templi aditu hoc loco proseripsit, atque à sacris conventibus submovit: ut ne in posterum huiusmodi flagitia perpetrare auderēt. Quod autem hæc causa sit, ex iis, quæ apud Ezechielem scripta

Eze. 18. sunt liquidò apparet. Illic enim Deus probum virum laudibus efferens, peccatorem autem insectans, illum cum muliere menstruata consuetudinem minimè habuisse ait, hunc autem habuisse. Quod si illud dixeris, iis, qui hæc flagitia admisissent, poenā constitui oportuisse, hoc ego respōderim. Et quod tandem grauius supplicium excogitari potest? Nam cum eos, quos in lucem ediderint, quosque multo etiā, quam se, clariore ac celebriore videre optabāt, nec precationum, nec solemnitatum, nec vrbium, nec sacrorum conventuum participes esse, perspiciunt, cogites velim quo doloris cruciatu afficiantur. Ac propterea illud quoque, ni opinione fallor, lege sancitum est. Et erit, omnis anima, quæ non circumcisa fuerit die octavo, exterminabitur è populo suo. Quod quidem nonnulli ex iis, qui hoc dictum ad animæ circumfessionem transfulerunt, tanquam à ratione alienum reiecerunt. Dicendū enim erat, inquit, eum qui non circumcideret, exterminatum iri, non autem immaturæ ætatis infantem. Ego verò et si ad animam propriè spectat hic sermo, tamen ne literalem quidem sensum improbo ac reicio.

*Eze. 18.**Eze. 18.**Eze. 18.**Gen. 17.*

οί πνεες κεκλήθησαν τὴν γυναῖκα, καὶ σύγκρισιν τῆς θηλειᾶν ζωῶν, ὡς τῶν μὲν ἀσθενῶν τὴν ἀσθενεῖαν ἵνα κερταδεχομένων τὴν κοινωνίαν. καὶ δὲ γυναικῶν ἴσας, δι' οἵσιν καὶ ἀκολασίαι, καὶ τοὶ τότε σβετινυδούς τῆς γυναικείας ὑπεθυμίας. καὶ γὰρ φύσις, ἥ περὶ τὴν ἀσθενεῖαν τῶν ζωῶν ἀπολαῖται, ἡ περὶ τὴν ἐξαρσίν. οὐδὲ γὰρ ἐκείνη δὲ πολλάκις τὸ τῆ ἀνδρὸς σπέρμα τῶ ἀκαθάρατος τῆς θηλειᾶς ἀμαρτυροῦν, ὡς ἀναπλαθῆν ἢ καθαροῦ, ἔδε εὐκρατοῦ, ἀλλὰ πικέλοισι πάθεισι ἐύαλαστον. ταῦτα βεβλόμυρος ὁ νομοθέτης παρεναεφέλατο τὰ κακὰ, τὰς ἐκ τοῦσιν σωθῆσαι τὰ βλάττας, ἀπεκήρυξε ἐκ ταῦτα, καὶ τῆς ἱερῶν συνόδων ἀφέρισον. ἵνα μηκέτι πολήσαμεν τοιαῦτα δρώσιν. ὅτι δὲ αὐτῆ βεβλή ἡ αἰτία, δὴλον ἐκ τῆς ἐν τῷ 17 κηλ ἀναγεγραμμέων. ἐκεῖσε γὰρ τὸν μὲν δῖχσο ἀνακηρύχσαι ὁ θεός, τὸν δὲ ἀμαρτωλὸν ἀποκηρύττων, τὸν ἴδου ἐφύσει γυναικὶ ἐν ἀφ' ὧν ἔσθι μη προσεληλυθῆναι, τὸν δὲ προσεληλυθῆναι. ἐἰ δὲ φάσιν ποῖς δρώσι τὴν πτωχείαν οὐλοσαί ἐξ εἶν. φαίνω καὶ πῶτα ταύτης πτωχείαν χαλεποτέρως ὅτι γὰρ ἴδου τὰς ἐξ αὐτῆς περὶ ταῦτα, ἐς τὸν ὄλεθρον πολλῶν αὐτῆς δοκιμασίαις ἴδου, μήτε εὐχῶν, μήτε πανηγύρεων, μήτε πόλεων, μήτε ἱερῶν συνόδων μετεχούσας, σκόπει πῶσιν ὑποτίθονται ἑάσανοι. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν τοῦ κακίον, ὡς οἱ μαι, νενομοθέτηται. καὶ ἔγω πάσα ψυχή, ἥτις αἶ μὴ ἀετιμωθῆ τῇ ὄσθρι ἡμέραι, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τῆ λαοῦ αὐτῆς. ὅσπερ πῶς ὡς ἄλλορον παρεγράφατο. τῆς εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ἀετιμωθῆ τὸ ῥητὸν μετακομύσαντων. ἐξ εἶν γὰρ, ἐφάσαι, ῥηθήσεται. τὸν μὴ ἀετιμωθῆ τὸ παιδίον ἀφ' ὧν ἐξολοθρευθῆναι, μὴ μὴν τὸ ἄσος ἡπίον. ἐγὼ δὲ, ἐἰ καὶ παρὲς τὴν ψυχῆς βλεπέκεύως ὁ λόγος, ἔδε τὸ γραμματεῶν ἀναγράφου. καὶ ταῦτα γὰρ ἡ αὐτῆ ἔννοια σωθήσεται. τοῖς γὰρ πατρῶν

πατρῶσι, ἀφραλεωτέρα ὄντι ἢ πτω-
 χαι, ὅταν τὰ πνεύματα ἐξολοθρευθῶσι.
 Ἐκ τούτου γὰρ τυχεῖ, ἐκ τῆς τῆς
 ἀφραλεωτικῆς τῆς καλῶν, καὶ τῆς ἔ-
 ποικίλων ηλικίας τελευτήσασαι, ἔδ' εἰ
 ἐπιπρωεῖα γέροντων, εἴσονται. εἰ δὲ
 καὶ ἔλθοιεν εἰς τὴν ἀφραλεωτικὴν ἡλι-
 κίαν, ἔπανυ χαλεπῶς εἰεγίονεν τὸ
 πρῶτον τῆς συνθέσεως τῶν πτωχῶν
 ἔξουμαζέσθαι. καὶ μαλιστα, ὅτε ἔδ' εἰς
 εἰκοσίοι βῆσι τὸ ἔργον. οἱ δὲ ροεῖς
 ἀποπῶσται ὑποδύνασι τῶν πτω-
 χῶν. ἐπιπρωεῖα νεώτεροι τοῖς εἰνεθῶν
 περὶ τῆς ἀκρίβειας παλῶν, περὶ γὰρ
 τῆς ἐκείνων οὐκ ἀποδύνασι ζητή-
 σθαι οἴοντο γὰρ ὡς Οὐρανὸς τῆ ἱερουσύνη
 ἔδεικται ὅτι πηδύσας καὶ βασι-
 λῆος ἄν, ἐλεῶσθαι, τῶν τῶν καλῶν ἰ-
 δι. εἰδὲ μὴ ἀποδοχῆς ἂν εἶναι δικαιο-
 παρῆς τῆς ἰσοκύτων τυχεῖν, ὅτι τοῖς
 πτωχοῖ καὶ τὸ σέμιον τῆς σαφηνείας ἐν-
 τῶν τε ἀρετῶν, τῶν τῆς φύσεως
 μη ἐκπομπῶσας μυστηλά.

Ἰωάννη Χολοκατῶ. πβ.

Οὐδεὶς, ὡς ἔγωγε οἴμαι, ἀνδρῶν
 ἔχον ὄνομα, καὶ τῆς ἀνδρῶν ἀρετῆς
 γρηλας ἀξίος, τῆ τῆς ἀνδρῶν ὄνθεα
 ἀλλοεῖται τῆς πῶν ἀνδραπῶν ἐξορ-
 χημεῖται βίωσι. καὶ τὸ τῆς καὶ τα μα-
 λιστα εὐδοκίμοῦσων, ἠνίκα ἂν ὡς μα-
 λιστα ἐκκαυτῶσιν.

Ἀμιλιανῶ καὶ Πελαγίῳ ἀφρα-
 λεωτικῶσι. πγ.

Ὅτι μὲν λόγος ἀρετῆς καὶ πάνσο-
 φος, βοηθηματος δὲ καὶ σέβεται δύναται
 θυμῶν ἐκ μέσης καὶ διὰ ζῆλον. καὶ μάλα
 ἀκριβῶς οἶδα. εἰ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἡμετέ-
 ροις λόγοις ἐνεσι φάρμακον εὐρεῖν κοι-
 μῶσαι δύνασθαι, τὸ τὸ δὲ ἔχει σα-
 φῶς ὅτι τῶν, ἀλλ' εἰ μὲν ἀνύστω δι-
 χειρῶσιν. εἰδὲ ἀφραλεωτικῶσι, μά-
 λιστα μὲν λυπητέον ἠκίστα δὲ ἐμαυτὸν
 μεμψαίμεν. ἔκουσ' ἐπειδὴ ἡ εἰς ἡ ὑμε-

Nam hīs quoque eadem sententia serua-
 bitur. Siquidem parentibus acerbius est
 supplicium, cū pueri exitio dantur. Nā pue-
 ri fortasse, si antequā ad eam ætatem per-
 uenerint, quæ bona & mala internoscendi
 facultatem habet, è vita discesserint, ne id
 quidē sciēt, an pœnam aliquā pertulerint:
 quòd si etiam ad eam ætatem accesserint,
 ne grauius quidem & acerbè hanc rem
 fortasse tulerint, consuetudine nimirum
 pœnam leuiorem reddente: ac præsertim
 cū ne voluntaria quidem culpa est. At
 parentes intolerandum cruciatum sustine-
 bunt. Quocirca si illud abs te intellectum
 est, quod de minimè voluntariis vitiis di-
 ctum est (nam de voluntariis te quaesiturū
 haud reor. Nec enim te fugit, Oliam, pro-
 pterea quòd contra ius fasque in sacerdo-
 tij munus insiliisset, quamuis etiam rex
 esset, lepram tamen contraxisset) Deo gra-
 tiam habe. Sin secus, hoc certè nomine à
 prudentibus viris mea ratio comprobati
 debeat, quòd hoc loco decori atque hon-
 nesti maiorem rationem habui, quàm
 perspicuitatis, naturæ videlicet arcanis
 haudquaquam euulgatis.

Ioanni Scholastico. 82.

Nemo, ut opinor, qui quidem virilem
 animum habeat, ac viri nomine dignus sit,
 cinædorum spectaculo capietur, qui hu-
 manam vitam palam enunciant, ac tum
 maximè clari ac celebres sunt, cū ma-
 ximè exarsérint.

Æmiliano & Pelagio Diaconis. 83.

Quòd sermo blandus ac sapientix ple-
 nus medicamenti cuiusdam instar iracun-
 diam è medio corde fetuētē extingueret
 queat, perquam exploratum habeo. Num
 autē in nostris quoque sermonibus phar-
 macum quoddam, quod iram sedare at-
 que conspire possit, inuenire liceat, illud
 verò non item exploratè noui. Verùm si-
 quidem aliquid profecisse affirmem, præ-
 clarè res habebit. Sin autem conatus meus

T